

ת"פ (רחובות) 2091-08-21 - מדינת ישראל נ' יצחק בן סדון

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2091-08-21 מדינת ישראל נ' בן סדון

לפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם יצחק בן סדון

גזר דין

- בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן, נקבע כי הנאשם ביצע עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - "החוק או "חוק העונשין").
- עפ"י הסדר טיעון, שהוצג ע"י הצדדים ואושר בדיון שהתקיים ביום 09.11.22, תוקן כתב האישום, הנאשם הודה במיוחס לו, אך לא הורשע. בין הצדדים לא גובשה הסכמה עונשית, אך הוסכם, כי הנאשם ישלח לתסקיר שירות המבחן, לרבות לשאלת אי הרשעתו. עוד הוסכם על הצדדים, כי כחלק מהסכם הטיעון יפקיד הנאשם את הסכום המלא אותו נטל מן המתלוננת, וכי ככל שיעשה כן והתסקיר בעניינו יהיה חיובי, יסכימו הצדדים לכל המלצה של שירות המבחן.
- במעמד הצגת ההסדר, הודיע ב"כ הנאשם כי מוסכם עליו שסכום של 7,000 ₪ יועבר לאלתר לידי המתלוננת והוראה מתאימה ניתנה לעניין זה.
- בסופו של דבר, במעמד הטיעונים לעונש, ביקש ב"כ הנאשם לטעון בטיעון פתוח, הן לשאלת ההרשעה והן לשאלת העונש, וכך היה.
- אבהיר, כבר מבראשית, כי לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, ואלו יפורטו להלן בהרחבה, החלטתי שאין מקום להימנע מהרשעת הנאשם במקרה דנן. לפיכך, ובפתח דיון שימוע גזר הדין, ניתנה על ידי הכרעת דין מרשיעה.

כתב האישום המתוקן:

- על פי כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, הנאשם וגברת גלינה פדין (להלן - "המתלוננת") היו בני זוג והתגוררו יחד ברחוב עדעד 15, יבנה.
- ביום 08.01.19, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, הפקידה המתלוננת בידי הנאשם סך של \$23,000, לאחר שהנאשם שכנע את המתלוננת כי בטוח יותר להפקיד הסכום האמור בכספת שלו בבנק (להלן - "הכספת") בטרם יטוסו השניים לחופשה משותפת בחו"ל

(להלן - "החופשה").

9. בסמוך לחזרתם של הנאשם והמתלוננת ארצה לאחר החופשה, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, העבירה מתלוננת לנאשם סכום כסף נוסף בסך \$10,000 וביקשה כי יצרף סכום זה לכספת.

10. במהלך חודש מרץ 2019, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, החזיר הנאשם למתלוננת לבקשתה סך של \$4,000 מתוך הכסף השמור בכספת.

11. במהלך חודש יולי 2020, לאחר בקשות חוזרות ונשנות של המתלוננת, הסכים הנאשם להחזיר למתלוננת סכומי כסף נוספים בסך \$4,000 ו-\$30,000 ₪.

12. בהמשך לנסיבות המתוארות, ביקש הנאשם מן המתלוננת לעזוב את הבית וסירב להחזיר לידיה סך של ₪57,000 שנתרו ברשותו.

13. בעשותו כאמור, שלח הנאשם יד במרמה בכסף שהופקד אצו כדין בפיקדון, וזאת לשימוש שלו.

תסקירי שירות המבחן:

14. כאמור, בהתאם להסכמת הצדדים, הורה בית המשפט על מתן תסקיר שירות המבחן. בעניינו של הנאשם ניתנו שלושה תסקירים, שעיקרם יובא להלן;

תסקיר ראשון - מיום 25.06.23:

15. כפי העולה מהתסקיר, הנאשם בן 54 אלמן ואב לבן 20, שאינו בקשר עמו. לנאשם שני אחים ואחות והורים בשנות ה-70 לחייהם. הנאשם תיאר קשר קרוב ותומך בינו לבין אחיו לצד קשר רופף בינו לבין אימו ואחותו. הנאשם מתגורר בגפו בעיר יבנה ועובד כמרצה להיסטוריה. הנאשם מתמודד עם מחלת הסכרת ועם קשיי זיכרון.

16. הנאשם התחנך במוסדות חינוך דתיים והשלים 12 שנות לימוד. בהמשך, גויס לצה"ל ושירת שירות צבאי מלא כחובש קרבי. הנאשם תיאר, כי במהלך שירותו הצבאי חווה טראומה סביב אובדן חברו בפעילות מבצעית וכי אירוע זה השליך לרעה על מצבו הנפשי.

17. הנאשם למד תואר ראשון בכלכלה ובמנהל עסקים, עבר להתגורר בארה"ב והשלים לימודי דוקטורט בהיסטוריה. כן מסר הנאשם כי לאורך השנים עבד כמרצה להיסטוריה באוניברסיטאות בחו"ל ובמקביל הקים בשנת 2000 עסק עצמאי לשיווק אתרי אינטרנט. הנאשם מסר כי לפני כשנה סגר עסקו וכי שאיפתו היא להרחיב תעסוקתו כמרצה להיסטוריה.

18. באשר ליחסיו הזוגיים מסר הנאשם, כי נישא לראשונה בשנת 2001, מנישואים אלו נולד בנו, אך חיי הזוגיות אופיינו בקשיי תקשורת והובילו לגירושין ולנתק מבנו. הנאשם נישא בשנית, בשנת 2008, נישא הנאשם בשנית. הוא תיאר את מערכת היחסים הזוגית בנישואים אלו כאוהבת ותומכת שאף כללה ניסיונות להרות בשילוב טיפולי פוריות פרטיים שבגינם נקלע לקשיים כלכליים. בשנת 2016 נפטרה אשתו ממחלת הסרטן והנאשם מסר כי חווה משבר רגשי עמוק.

19. בשנת 2018, הכיר הנאשם את המתלוננת, אשר עלתה ארצה סמוך למועד זה, ולאחר תקופת זוגיות קצרה עברה היא להתגורר עמו בביתו ביבנה. הנאשם מסר כי תמך בהשתלבותה של המתלוננת בישראל, תמך בה כלכלית וסייע לה בהקמת עסק עצמאי

- בתחום העיסוי. הנאשם תיאר מערכת יחסים קרובה ומסר כי בשל התנהלותו סביב ביצוע העבירה הנדונה נפרדו השניים, בשנת 2020.
20. ביחס לבני משפחתו (הוריו ושלושת אחיו), מסר הנאשם כי פרט לאביו ולאחיו העובד כעו"ד, הם אינם מעודכנים בהליך המשפטי המתנהל כנגדו.
21. באשר להיסטוריה עבריינית, צוין בתסקיר המבחן, כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות ועומד לדין לראשונה בחייו.
22. ביחס לרקע לביצוע העבירה, סיפר הנאשם שהחליט להשקיע כספים במיזמים שונים, אך השקעותיו ירדו לטמיון והובילו אותו להסתבכות כלכלית, שהובילה אותו לגניבת כספי המתלוננת. לדברי הנאשם, סבר שבתוך תקופה קצרה ישתקם וישיב הכספים. הנאשם ביטא חרטה על מעשיו ומסר כי ושגה בכך שלא שיתף את המתלוננת במצבו, אולם חש פגוע מכך שהמתלוננת בחרה להגיש תלונה כנגדו במשטרה. כן, צוין כי הנאשם עודנו חב כספים בשל השקעותיו הקודמות וכי הוא חש בושה ואכזבה עצמית נוכח מעשיו, ויחד עם זאת מתקשה לבצע התבוננות עצמית ביקורתית ולהתייחס לגורמים האישיים ולעמדותיו לרקע ביצוע העבירה.
23. עוד נכתב בתסקיר, כי במפגש עם המתלוננת, היא שיתפה כי בתחילת הזוגיות הנאשם תמך בה רגשית וכלכלית וכי עם הסתבכותו הכלכלית נשאה בהוצאות משק הבית לבדה. ביחס לביצוע העבירה מסרה המתלוננת כי ביקשה מהנאשם לשמור עבורה את הכספים וכשביקשה חזרה את כספה, התקשתה לקבל מענה מצידו. עוד ציינה, כי לאחר הפרידה הנאשם השיב לה חלק מכספה והתקשה לספק הסבר להתנהלותו ועל כן פנתה לגורמי אכיפת החוק.
24. עוד צוין בתסקיר, כי הנאשם הביע נכונות ראשונית לעבור הליך טיפולי, אולם בפועל ניתק קשר עם שירות המבחן ובשיחה טלפונית שנערכה עימו ציין, כי הוא שוקל לעבור לחו"ל.
25. בבחינת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, נכתב בתסקיר, כי הנאשם נעדר עבר פלילי ואינו מתאפיין בדפוסים אלימים או שוליים, לאורך השנים התמודד עם מספר אירועים משבריים שלא עובדו ומשליכים על מצבו הרגשי כיום. התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם מתקשה בניהול קשרים משפחתיים ובין-אישיים, נוטה לפתרונות הימנעותיים ומניפולטיביים ומתקשה תעסוקתית, שרוי בחובות כספיים, נעדר ערכות תמיכה משמעותיות ומתמודד עם קשיי תפקוד על רקע מצבו הבריאותי והרגשי.
26. ביחס לביצוע העבירה, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מביט חרטה כנה, חש בושה ומביע הבנה ביחס להשלכות הנלוות למעשיו מבחינת המתלוננת. עם זאת, הוא מתקשה להעמיק הבנתו באשר לגורמים העומדים ברקע להתנהלותו, מטשטש קשייו וחסר מודעות עצמית לבעייתיות מתמשכת מצידו במערכות יחסים ובהתנהלותו הכלכלית.
27. בהערכת גורמי הסיכון להישנות עבירות, שקל שירות המבחן את אופי העבירה ומאפייניה, שעה שהנאשם ניצל את זוגתו בעלת מעמד חלש, כן נשקלו קשייו התעסוקתיים, הכלכליים והבריאותיים של הנאשם, החובות הכספיים שצבר, כמו גם קשייו להעמיק בגורמים העובדים ברקע מעשיו, תוך ייחוס הבעייתיות לאחר והפגנת שיתוף פעולה חלקי. בהכרעת גורמי הסיכוי לשיקום, נשקלו העדר עברו הפלילי של הנאשם, המוטיבציה שהינו מפגין לניהול אורח חיים תקין, להמשך תעסוקה ולקידום מצבו במישורים שונים.
28. לבסוף, בהיעדר שיתוף פעולה של הנאשם לטובת שילובו בהליך טיפולי ובשקלול כלל הגורמים שנבחנו לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית. כמו כן, בהעדר המצאת מסמכים

שיש בהם בכדי ללמד על פגיעה אפשרית בתעסוקתו של הנאשם ונוכח הסיכון הנשקף להישנות עבירות, לא ניתנה המלצה לאי הרשעה.

תסקיר שני - מיום 21.09.23:

29. בדיון שהתקיים לפניי, ביום 12.07.24, נעתרתי לבקשת הנאשם למתן הארכת מועד להפקדת הכספים לצורך העברתם למתלוננת וכן למתן תסקיר משלים בעניינו.

30. מן התסקיר המשלים שהוגש, עולה כי במהלך תקופת הדחייה השתלב הנאשם בטיפול במרכז למניעת אלימות במשפחה ביבנה. גורמי הטיפול דיווחו, כי הנאשם השתלב בטיפול פרטני והגיע לפגישות בהתמדה, כי הקשר הטיפולי מצוי בשלב התחלתי אך הנאשם מביע נכונות לשתף פעולה.

31. בשיחה עדכנית עם המתלוננת עלה, כי אין בינה לבין הנאשם קשר וכי טרם קיבלה לידיה את הכסף נשוא העבירה.

32. בשיחה עם הנאשם מסר, כי הינו עתיד להתחיל עבודה כמרצה אך לא הציג מסמכים המעידים על כך. ביחס לשילובו בטיפול, ציין הנאשם כי הוא מעוניין להמשיך ולשתף פעולה לצורך העמקת הבנתו בגורמים האישיים שברקע להתנהלותו בעת ביצועה ולצורך הימנעות מהתנהלות בעייתית נוספת. ביחס לחוב למתלוננת מסר הנאשם כי עתיד להחזיר למתלוננת את הכספים, בימים הקרובים ועד למועד הדיון הנדחה, כפי שהתחייב.

33. עוד צוין, כי בתקופת הדחיה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים חדשים.

34. בסיכום תקופת הדחיה, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מגלה נכונות ומוטיבציה להמשיך את הקשר עם השירות והשתלבותו בהליך טיפולי, וכן כי הינו מתמודד עם בדידות, העדר מערכות תמיכה משמעותיות, וחווה קושי בביסוס יציבות תעסוקתית.

35. בשקלול הגורמים המתוארים לעיל, המליץ שירות המבחן על הטלת ענישה חינוכית קונקרטי, בדמות צו של"צ בהיקף של 140 שעות וכן העמדת הנאשם בצו מבחן למשך שנה, במהלכה ימשיך הנאשם בהליך הטיפול. באשר לשאלת ההרשעה, הנאשם הציג מסמך המעיד כי עבד במשך שני סמסטרים באוניברסיטת לוס אנג'לס כמרצה להיסטוריה באופן מקוון, אך לא הציג מסמכים המעידים על פגיעה אפשרית בתעסוקתו כתוצאה מהרשעה. ועל כן, בהתאם להמלצת שירות המבחן, על אף שהנאשם נעדר עבר פלילי וקיבל אחריות על ביצוע העבירה, מדובר בעבירה מתוכננת מתוך מיקוד עצמי, כאשר הכסף טרם הוחזר, ובהיעדר פגיעה תעסוקתית הנאשם, לא ניתנה המלצת שירות המבחן לאי הרשעתו.

תסקיר שלישי - מיום 28.05.24:

36. בדיון שהתקיים ביום 28.09.23, התברר כי במהלך תקופת הדחיה, לא הפקיד הנאשם כספים נוספים. למרות זאת, לאור העולה מן התסקיר השני, הודיעו הצדדים כי יסכימו לדחייה נוספת, בת 8 חודשים, לצורך הפקדת הכספים (תוך פריסת תשלומים שנקבעה) וקבלת תסקיר נוסף מאת שירות המבחן. הסכמה זו של הצדדים אושרה, הדיון נדחה וביום

28.05.24, הוגש תסקיר שלישי בעניינו של הנאשם.

37. מהתסקיר עולה, כי במהלך תקופת הדחייה, דיווח הנאשם לשירות המבחן, כי הוא מתמודד עם קשיים הנובעים ממצבו הרפואי וכן כי שיתף בדאגתו לבנו המשרת בצבא בתפקיד לוחם. לדבריו, עדיין אינו מקיים עמו כל קשר ומתעדכן דרך מכריו.

38. ביחס לשילובו בטיפול מסר הנאשם כי הינו מתמיד להגיע למפגשים ובתוך כך שב וביטא חרטה על ביצוע העבירה ועל הפגיעה במתלוננת. בהלימה, עלה גם מדיווח גורמי הטיפול, כי הנאשם מגיע למפגשים באופן סדיר, משתף בכנות בנסיבות חייו, יחסיו הזוגיים בעבר ועם המתלוננת וכן כי הוא עוסק ביחסיו המשפחתיים ובהשלכות הנלוות לכך היום.

39. משיחה עם המתלוננת עלה, כי קיבלה לידיה חלק מהסכום הכספי שגנב ממנה הנאשם.

40. מגיליון הרישום הפלילי עולה, כי במהלך תקופת הדחיה לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים.

41. בסיכום תקופת הדחיה, התרשם שירות המבחן, כי הנאשם משתף פעולה במסגרת הטיפול הפרטני בו שולב ומצליח להפיק תועלת ממנו, בהתאם ליכולותיו, וכן ממשיך ומבטא מוטיבציה ונכונות להמשך שיקומו.

42. בהינתן האמור, שב שירות המבחן על המלצתו למתן צו מבחן בעניינו של הנאשם, אך לתקופה קצרה יותר, בת חצי שנה, במהלך צפוי הנאשם לסיים את הטיפול בו החל. כן, החזר והמליץ על הטלת צו של"צ בהיקף של 140 שעות.

43. ביחס לשאלת ההרשעה צוין כי הנאשם לא הציג מסמכים ביחס לפגיעה קונקרטית תעסוקתית ועל כן, כאמור בתסקיר הקודם, הנאשם לא נמצא כי עומד הוא בקריטריונים להימנעות מהרשעה.

טיעוני הצדדים לעונש:

44. בפתח דיון הטיעונים לעונש, הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מבקש לטעון בטיעון פתוח. ולאור דברים אלו, ביקשה ב"כ המאשימה לציין כי הסניגור בוחר למעשה שלא לכבד את הסדר הטיעון. כמו כן, התברר כי בבוקר הדיון הפקיד הנאשם סך של 20,000 ₪ אחרונים ובכך סיים התחייבותו להשיב הכספים הגנובים למתלוננת.

טיעוני המאשימה לעונש:

45. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על נסיבות ביצוע העבירה, על כך שהנאשם שכנע את המתלוננת, שהייתה בשעתו בת זוגו, להפקיד אצלו כספים בשיעור ניכר, תוך ניצול יחסי האמון שנקמו ביניהם ואת תמימותה, לקח ממנה את הכספים ולא השיב לה חלק משמעותי מתוכם, לפרק זמן של כ - 5 שנים. עוד נטען, כי הנאשם נטל את הכספים מן המתלוננת לצורך כיסוי חובות אותם צבר, זאת מבלי להתחשב בנזקים שצפויים להיגרם לה, וכי יכול היה לחדול ממעשיו לאחר שנטל את סכום הכסף הראשון לידי, אך חלף זאת, התמיד במעשיו.

46. ביחס לערכים המוגנים, טענה ב"כ המאשימה, כי הערכים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם

שמירה על הרכוש והקניין, אך הוסיפה כי בנסיבות המקרה דנן, לצד הנזק הכספי נגרם למתלוננת גם נזק רגשי, בהינתן מערכת היחסים ביניהם שנוצלה לרעה. בהקשר זה נטען על עמדת החולשה של המתלוננת ביחס לנאשם, בהיותה עולה חדשה בתקופה הרלוונטית.

47. ביחס למתחם הענישה נטען, כי הואיל והמתלוננת הפקידה בידי הנאשם את כל הכספים שהיו לה באותה העת, אזי יש לקבוע מתחם זהה למתחם של עבירת גניבת טלפון נייד, תוך שימת דגש על כך שמדובר בגניבה של חפץ שהוא כל עולמו של מתלונן. לפיכך, טענה התובעת למתחם ענישה הנע בין 4 ל - 12 חודשי מאסר בפועל. כתימוכין לכך, הפנתה לפסק הדין שניתן ברע"פ 8016/22, לו אדרש בהמשך.

48. כן, טענה התובעת כי חלוף הזמן בהליך נובע מספר ההזדמנויות הרב שניתן לנאשם להשתלב בהליך טיפולי ולהשיב את הכספים למתלוננת, ולמרות שהסדר הטיעון גובש בחודש נובמבר 2022, הרי התשלום האחרון, בוצע רק בבוקר הדין, ביום 04.06.24.

49. באשר לאי הרשעה, הדגישה התובעת, כי שירות המבחן בשלושת התסקירים שניתנו על ידו לא המליץ על אי הרשעה וכן טענה כי עניינו של הנאשם אינו עומד בתנאי הלכת כתב, בהעדר הוכחת פגיעה קונקרטיה שעלולה להיגרם לנאשם בעקבות הרשעתו בין.

50. אשר על כן, עתרה ב"כ המאשימה כי בית המשפט יגזור על הנאשם 4 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות אם הנאשם ימצא מתאים לכך, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננת.

טיעוני ההגנה:

51. בפתח טיעוניו, הודה ב"כ הנאשם לתביעה ולבית המשפט על אורח הרוח וכברת הדרך שנעשתה לקראת הנאשם במהלך ההליך.

52. ב"כ הנאשם עמד על מאמציו הרבים והכנים של הנאשם להשבת הכספים למתלוננת, שנתקל בקשיים רבים להשיגם, עד שלבסוף עלה בידו להפקיד את הסכום המלא.

53. כמו כן, הדגיש הסניגור את היותו של הנאשם נעדר עבר הפלילי של הנאשם, אדם נורמטיבי, אשר שירת את המדינה כלוחם והיום הוא אב לבן המוצב כבר תקופה ארוכה בחזית המלחמה בדרום הארץ. כן, התייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר לפני מספר שנים שכל את רעייתו, נפל בעסקיו והסתבך כלכלית.

54. באשר לקשר עם המתלוננת, נטען כי כפי העולה מהתסקירים, הנאשם תמך בה כלכלית בתחילת הדרך ואף הביאה להתגורר בביתו, עד להתרסקות הכלכלית אותה חווה ואשר על רקעה ביצע את העבירה.

55. עוד טען הסניגור, כי כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם לוקח אחריות מוחלטת וכנה על מעשיו ומתבייש בהם, כי ניהול ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבורו וכן כי הינו מביע חרטה כנה על הפגיעה במתלוננת, השתלב בטיפול ומתמיד להגיע לכלל המפגשים.

56. ביחס לשאלת ההרשעה טען ב"כ הנאשם כי בשים לב למסלולו הייחודי של הנאשם והיעדר פגיעה באינטרס הציבורי בעניינו של הנאשם, בשילוב עם העובדה שהכספים הושבו ועם נכונותו ורצינותו במישור הטיפולי, יש להימנע מהרשעתו, הגם שאינו עומד בתנאי הלכת כתב, ולעניין זה הוגשה פסיקה, לה אתייחס בהמשך. כן, עתר לעניין העונש שבית המשפט יגזור על הנאשם צו של"צ וצו מבחן, כפי המלצת שירות המבחן.

57. הנאשם בדברו האחרון אמר לבית המשפט את הדברים הבאים: **"אין ספק ששגיתי בצורה אנושה. אני לא אכנס לכל הדברים כי אני חושב שחלק מהדברים שהתובעת ציינה הם לא נכונים אבל לא ניכנס לזה כי אני רוצה לסיים את זה כמה שיותר מהר. אני מקווה שהדעה של עורך הדין שלי תתקבל יותר מהצד של התובעת"**.

דין והכרעה:

שאלת ההרשעה:

58. אפתח את הדיון בבקשת הנאשם להימנע מהרשעתו, שהרי אם אמצא כי יש מקום להיעתר לה, יהיה בכך בהכרח בכדי להשפיע על הדיון בשאלת העונש.
59. כאמור לעיל, עתרה המאשימה להרשעתו של הנאשם והטלת עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, בעוד שההגנה עתרה להטלת צו של"צ וצו מבחן ללא הרשעה (בהתאם לסמכותו של בית המשפט לפי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין).
60. כידוע, הכלל הוא כי משנקבע שנאשם ביצע עבירה הוא יורשע בדיון. ב- ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 343, 337 (להלן: "הלכתכתב") קבעה כבוד השופטת דורנר, כי הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני תנאים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, קרי הנטל רובץ לפתחו של הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי מעצם ההרשעה. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ראו גם: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד (3) 685, 689; ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נח (4) 869, 876).
61. עוד נקבע בפסיקה, כי הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא חריג שבחריגים, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן (רע"פ 7109/14 צור סייג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 8 (20.11.14); ע"פ 8528/12 אלירן צפורה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 11 (3.3.13); ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק דינו של כבוד השופט לוי (23.7.09)).
62. הנה כי כן, עסקינן בשני תנאים מצטברים בעטיים ימנע בית המשפט מהרשעתו של נאשם; לגבי התנאי הראשון, שעניינו בנזק קונקרטי, בשורה ארוכה של פסקי דין, נפסק כי הנטל להוכיחו מוטל על הנאשם וכן כי ביטול ההרשעה כחריג, שמור למקרים מיוחדים בלבד, בהם קיימים טעמים כבדי משקל, הנובעים מצורכי שיקומו של הנאשם (ר' למשל, רע"פ 7224/14 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 10 (10.11.14); רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 8 (10.6.14); רע"פ 5860/15 פלונית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 12 (7.9.15); רע"פ 4079/10 אימן ג'בשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], עמוד 4 (23.8.10)).
63. עם זאת, למדיניות זאת קיימים חריגים, גם בעבירות חמורות מזו שביצע הנאשם שלפניו, מקום בו נסיבותיו האישיות של הנאשם מצדיקות זאת (ראו, למשל: ע"פ 9090/00 שניידרמן נ' מדינת ישראל (22.2.01) - הימנעות מהרשעה בעבירה קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת נשק; רע"פ 658/01 כהן ואח' נ' מדינת ישראל (11.10.01) - הימנעות מהרשעה בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במרמה, מסירת ידיעה כוזבת ונסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות; ע"פ (ת"א) 70842/05 ארליך נ' מדינת ישראל (2.10.05) - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפה; ת"פ (מח' ירושלים) 2086/06 מדינת ישראל נ' מימון (5.9.07) - הימנעות מהרשעה בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות; ע"פ (חיפה) 34307-12-10 סובוטניק נ' מדינת ישראל (7.4.11) - הימנעות מהרשעה בעבירה של מעשה מגונה בפומבי; ת"פ (של' ים) 48049-05-10 מדינת ישראל נ' גרום - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפה; ת"פ (של' ים) 45844-03-13 מדינת ישראל נ' אילוז - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפת קטין

הגורמת חבלה חמורה).

64. ניתן לראות בפסיקה גם גמישות מסוימת בבחינת הוכחת נזק קונקרטי, בעבירות שונות (ראו, למשל: עפ"ג 21037-11-13 **אוהב ציון נ' מדינת ישראל** - ביטול הרשעה בעבירה של שהיה ללא היתר והפרעה לעובד ציבור; ת"פ (רחובות) 4397-12-16 **מדינת ישראל נ' פוקס**, ביטול הרשעה בעבירה של גניבה; ת"פ 47754-06-16 **(פ"ת) מדינת ישראל נ' סואעד** - ביטול הרשעה בעבירה של החזקת סכין).

65. ואולם, ברוב המוחלט של המקרים המפורטים לעיל, דובר על נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, ובתי המשפט שמו דגש בפסיקתם על שיקולי השיקום והנזק הצפוי להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו (לרבות, בהליכי גיוסו לצה"ל, בלימודיו, ובהמשך חייו). יוצאים מן הכלל, פסקי הדין שלעיל, ב - ע"פ 70842/05, שם דובר על נאשם שהוא רופא, ב - ת"פ 4849-05-10 שם הנאשם היה מורה וב - ת"פ 45844-03-13 - שם למד הנאשם לימודי אדריכלות. במקרים אלו, לא דובר בנאשמים צעירים, אך בית המשפט התמקד בשאלת הנזק הקונקרטי הצפוי לנאשמים במסגרת עיסוקיהם בעקבות ההרשעה.

66. באופן דומה לאמור לעיל, גם הפסיקה לה הפנה הסניגור מתאפיינת בנסיבות דומות; כך, ב - ת"פ 33124-03-20 **(ק"ש) מדינת ישראל נ' לוריא** (04.04.21) - דובר על נאשם צעיר, אשר ניתנה בעניינו המלצת שירות המבחן לביטול הרשעתו, ובית המשפט מצא כי הותרת הרשעתו של הנאשם תפגע פגיעה חמורה בשיקומו; ב - ת"פ 12333-10-12 **(כ"ס) מדינת ישראל נ' וולקוב** (18.05.14) - דובר על נאשם צעיר, כבן 18, שניתנה בעניינו המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו, ובית המשפט קבע כי "המקרה המובהק ביותר בו אין צורך להציג פגיעה קונקרטית הוא עניינו של נאשם צעיר, דוגמת הנאשם שלפניי, שכל עתיד לפניו"; גם ב - ת"פ 25364-07-18 **(של' י-ם) מדינת ישראל נ' אדיס** (06.07.22) - ניתנה המלצת שירות המבחן לביטול הרשעתו של הנאשם ובית המשפט התעכב על גילו הצעיר של הנאשם ועל הפגיעה הצפויה בשיקומו בעקבות ההרשעה; ב - ת"פ 44193-03-17 **(של' ת"א) מדינת ישראל נ' פלונית** (18.02.19), אמנם לא דובר על נאשמת צעירה, אך בית המשפט קבע כי מדובר במקרה בעל נסיבות מיוחדות ביותר, כי הנאשמת ביצעה עבירה של הלנת שב"ח במדרג הנמוך ביותר של העבירה וכן כי היא עלולה לסבול קשות מעצם הרשעתה, וזאת עפ"י התסקיר שניתן בעניינה ודברי מעסיקיה.

נסיבות המעשה והעושה במקרה שלפניי:

67. בהתאם להלכת כתב, עלינו לבחון האם מעשה העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, תוך מתן בכורה לשיקולי השיקום ובלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.

68. במקרה דנן, לשאלת הנזק הקונקרטי טען הנאשם, באזני קצינת המבחן, כי הרשעתו עלולה לפגוע בעיסוקו כמרצה להיסטוריה, אולם, הנאשם לא תמך טענתו זו בראיה כלשהי. מכל מקום, נראה כי ההגנה זנחה כל טענה לנזק קונקרטי, בטיעוניה, והתמקדה בטענה שלפיה גם בהעדרו הרי יש מקום להימנע מהרשעתו של הנאשם.

69. ואמנם, עובר הנאשם דרך טיפולית משמעותית וכן השיב את הכספים שנטל מהמתלוננת במלואם ועל כך יש לשבח אותו, אולם אין באמור בכדי להפחית מחומרתה של העבירה אותה ביצע; נזכיר, הנאשם נטל מהמתלוננת סכום כסף משמעותי, תוך שהוא מנצל את יחסי האמון שנרקמו ביניהם, בהיותה זוגתו באותה התקופה וכן את חולשתה בהיותה עולה חדשה נטולת כל רכוש וקשרים משמעותיים בישראל, המתגוררת בביתו. גם כאשר הפצירה בו המתלוננת להשיב לו את כספה, החזיר לה הנאשם חלק מן הכספים בלבד והיתר, כ - 57,000 ₪, הושבו לה רק בעקבות ניהול ההליך המשפטי כנגדו. העבירה שביצע הנאשם

אינה מאופיינת בתחכום רב, אך להבדיל מהשלב הראשון שלה שיתכן כי לא מתוכנן, יתר השלבים (נטילת כסף בסכום נוסף ואי השבת הכספים במלואם, לאורך זמן ובמספר הזדמנויות) נעשו מתוך בחירה להתמיד בעבירה, בשעה שהנאשם יכול היה לחדול ממעשיו בכל רגע נתון ולהשיב למתלוננת את הכספים במלואם.

70. אם כן, מצב הדברים הוא כזה שלא רק שלא הוכח נזק קונקרטי לנאשם, הרי גם בבחינת האינטרס הציבורי וטיב העבירה, אין לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה בלי לפגוע, באופן מהותי, בשיקולי הענישה, של גמול והרתעת היחיד והרבים.

71. אשר על כן, אני דוחה עתירת הנאשם להימנע מהרשעתו בדיון, ובמכלול השיקולים ועל יסוד הודאתו, הרשעתי אותו בפתח הדיון היום בביצוע עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

קביעת מתחם העונש ההולם:

72. מתחם העונש ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, למידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנוהגת, והכל בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

73. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם זכותו של אדם להגנה על קניינו ושמירה על תחושת הביטחון האישי, כפי שנקבע ב - דנ"פ 2334/09 ישראל פרי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23/05/11):

"האיסור על גניבה הוא מן האיסורים הבסיסיים שהדין הפלילי מטיל על האדם עוד מימים ימימה. איסור זה מקורו בהגנה על זכות הקניין, המוחזקת כזכות חוקתית של הפרט. ההגנה על רכוש הפרט חיונית לקיומו של סדר חברתי תקין, והיא הניצבת בליבה של עבירת הגניבה. אכן, "הערך המוגן על ידי עבירת הגניבה הוא שמירת רכוש הזולת"

74. במקרה דנן, נסיבות העבירה המיוחדות שבהן בוצעה העבירה (קרי, הפקדת כספי המתלוננת בידי הנאשם, בהיותו בן זוגה, מתוך יחסי הקרבה והאמון ששררו ביניהם, עד לאותה העת) מזכירות במידה רבה את החומרה היתירה הנודעת לעבירה של גניבה בידי מורשה, לפי סעיף 393 לחוק העונשין, הנובעת מכך שבהתקיימה נפגעים יחסי אמון מיוחדים שנוצרו בין הגנב לקרבן הגניבה. עבירת הגניבה בידי מורשה פוגעת בה בעת בשני ערכים חברתיים רבי-חשיבות: ערך ההגנה על הרכוש, וערך ההגנה על יחסי האמון בין מרשה למורשה. הפגיעה בשני ערכים אלה במשולב היא היוצרת את החומרה המיוחדת שבמעשה העבירה. בענייננו, כאמור, ניצל הנאשם לרעה את האמון שנתנה בו המתלוננת ואת העובדה שהפקידה בידי את מעותיה במחשבה ששם תהייה בטוחות. עובדה זו מהווה נסיבה משמעותית לחומרה בביצוע עבירת הגניבה על ידו. ואולם, למרות הדמיון בערכים המוגנים, הרי אין ללמוד בענייננו על מדיניות הענישה מזו הנוהגת בעבירה של גניבה בידי מורשה, שכן מדובר בעבירה חמורה יותר באופן משמעותי, מעבירת הגניבה "סתם", עפ"י העונשים הקבועים בחוק.

75. בנסיבות המקרה בענייננו, כפי שתוארו לעיל, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית.

76. מבחינת מדיניות הענישה בעבירות של גניבה, אפנה לכך שמתחמי העונש בעבירות של גניבה מתחילים ממאסר מותנה ולעניין זה אפנה ל - ת"פ 37298-08-17 (רמלה) מדינת

ישראל נ' יהודה (25.09.19), שם דובר על גניבת מוצרים בשווי גבוה יחסית וכן ל - **ת"פ 38934-09-15 - (ת"א) מדינת ישראל נ' שבתוב** (26.02.18), שם דובר על גניבה מנהג אמבולנס שפינה גופות והנאשם שם ניצל הזדמנות שנכרתה בדרכו כדי לגנוב מרכוש המנוחה. בית המשפט קבע שהמתחם בעבירות רכוש "רגילות" נע בן מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר.

77. בטיעוניה לעונש, ביקשה ב"כ המאשימה להקיש לענייננו ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים של גניבת טלפון נייד, בהיותו רכוש משמעותי ביותר בחייו של אדם, ועל יסוד פסק הדין שניתן ב - **רע"פ 8016/22 אל גאוז נ' מדינת ישראל** (24.11.22), טענה למתחם ענישה הנע בין 4 ל - 12 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם לא טען למתחם ענישה אחר. אפנה גם ל - **רע"פ 6365/13 קליינר נגד מדינת ישראל** (23.9.13) - גם שם הורשע הנאשם בעבירה של גניבת טלפון נייד. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין חודשיים מאסר בפועל ועד 8 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסכום של 3,000 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם וכן בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם, תוך שקבע כי מתחם העונש ההולם שנקבע הוא סביר. כן, אפנה ל - **ע"פ 4358/22 פלוני נ' מדינת ישראל** (נבו 26.12.2023), שם הנאשם הורשע בעבירה של גניבת אופניים חשמליים, ונגזרו עליו 9 חודשי מאסר לצד הפעלת 4 חודשי מאסר מותנה באופן מצטבר. ערעור הנאשם נדחה.

78. לאור האמור, בשים לב למדינות הענישה בעבירת הגניבה ולנסיבות המקרה שלפניי, אני קובעת כי מתחם הענישה בענייננו נע בין שני חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד שנת מאסר.

גזירת העונש בתוך המתחם:

79. בהתחשב במעשי הנאשם ובשים לב למתחמי הענישה שנקבעו על ידי, היה מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל שיכול שירוצה בדרך של עבודות שירות, אשר יהלום את חומרת מעשיו. ואולם, לאחר שנתתי דעתי לנסיבותיו הפרטניות והחריגות של הנאשם ולכברת הדרך השיקומית שהינו עובר, הגעתי לכלל מסקנה כי מקרה זה נכנס בגדר המקרים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה מטעמי שיקום. אנמק טעמי מסקנתי זו;

80. כידוע, סטייה ממתחם העונש ההולם אפשרית רק בהתקיים החריגים הקבועים בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין ועוסקים בקיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או בצורך מיוחד בהגנה על הציבור. כאשר סעיף 40ד לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם אם מצא כי הנאשם "**השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם**". בהקשר זה נפסק, כי לשם סטייה מן המתחם יש להצביע על פוטנציאל שיקומי גבוה והדבר נתמך בעובדות, ראיות ובתסקיר שירות מבחן המצביע על כך. להמלצת שירות המבחן מעמד נכבד אך היא כמובן אינה מחייבת את בית המשפט (ע"פ 8377/18 **ירושלמי נ' מדינת ישראל** (31.7.2019); ע"פ 2125/18 **אברהם דוד נ' מדינת ישראל** (18.12.2018) (להלן: עניין דוד; ל - ע"פ 4678/18 **אנופרייב נ' מדינת ישראל** (23.1.2019)).

81. ב - ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018) - עמד בית המשפט העליון על השיקולים המרכזיים בהם יטה בית המשפט להפעיל את סמכותו ולחרוג ממתחם העונש ההולם בין היתר, אפשר למנות את השיקולים הבאים: "**המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת**

בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה...". עוד נקבע כי "שילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה, המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א).

82. ודוק, הפעלת הסמכות בהתאם לסעיף זה אינה מוגבלת לעבירות קלות בלבד.

83. ומן הכלל אל הפרט;

84. הנאשם שלפניי, כיום בן 55, התאלמן מרעייתו השניה בשנת 2016, והינו אב לבן (20) מנישואיו הראשונים, אשר אינו מקיים כל קשר עימו.

85. כאמור לעיל, שירות המבחן ערך מספר תסקירים בעניינו של הנאשם, אלו נפרשים על פני תקופה ארוכה ומתארים את כבדת הדרך השיקומית שעבר. כנקודת פתיחה, הנאשם נעדר הרשעות קודמות, אינו אחוז בקווים עברייניים באישיותו ועומד לדין לראשונה בחייו. פרט לכך, מאז ביצוע העבירה לא הייתה לו הסתבכות פלילית נוספת.

86. עפ"י העולה מן התסקירים, לאורך השנים חווה הנאשם מספר אירועים משבריים שלא עובדו כראוי ומשליכים על מצבו הרגשי כיום, לרבות פטירת רעייתו והסתבכותו הכלכלית. לאחרונה, שיתף הנאשם את שירות המבחן כי הוא סובל מבעיות בריאותיות ואף חווה תחושות של לחץ וחרדה לבנו אשר נוטל חלק בלחימה, במלחמת "חרבות ברזל".

87. שירות המבחן העריך, כי הקושי בהתמודדות עם דוחק כלכלי בשילוב היעדר מערכות תמיכה בחייו של הנאשם, הובילו אותו לבצע את העבירה. הגם שאין בנסיבות אישיות חריגות, ככל שתהינה, בכדי להצדיק ביצוע עבירות פליליות מכל סוג שהוא, שהרי יש לכך משמעות בבחינת פוטנציאל השיקום והטיפול במקור שורש ההתנהלות הבעייתית.

88. הנאשם נטל אחריות מלאה על התנהלותו והשתלב בטיפול במרכז למניעת אלימות במשפחה. גורמי הטיפול מדווחים, כי הנאשם משתף פעולה באופן מלא, מביע חרטה ובושה על מעשיו, הבנה להשלכות מעשיו על המתלוננת ומוטיבציה להשתקם, הוא מתמיד ומגיע לכל הפגישות, מביע נכונות להתבוננות ובחינת תכנים תוך נפשיים. גורמי הטיפול הביעו שביעות רצון מהתקדמותו של הנאשם. מדובר בתהליך משמעותי ויש להמשיך ולהעמיק את הטיפול ולשמרו, אבל כבר עתה אפשר להתרשם מכבדת הדרך שעשה הנאשם.

89. שירות המבחן סבור, כי המשך טיפול זה יפחית מסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק. כאמור מדובר על תהליך שיקומי עמוק ומשמעותי ויש בו לטעמי ללמד על פוטנציאל גבוה לשיקום.

90. הנאשם ידע ליטול בשתי ידיים ולנצל לטובה את ההזדמנות שניתנה לו על ידי בית המשפט ואת המשאבים שהועמדו לרשותו על ידי גורמי הטיפול השונים, להפיק ולגייס את יכולותיו וכוחותיו לצורך צמיחה ושינוי מצבו ואף ניכרת המוטיבציה והרצון להמשיך בדרך זו. על כל אלו אין לי אלא לברך.

91. פרט לאמור, הנאשם הביע צער על מעשיו ולצד מילותיו הביע כנות החרטה גם במעשים, בכך שהפקיד בקופת בית המשפט את מלוא הכספים שנגנבו, לשם השבתם למתלוננת. ואמנם, לא עמד הנאשם בסד הזמנים שהוסכם על הצדדים, ניתנו לו מספר הארכות מועד לעשות כן ורק בבוקר דיון הטיעונים לעונש הפקיד סך של 20,000 אחרונים, אולם למדתי מדברי הנאשם ובא כוחו, כי הנאשם פעל נמרצות על מנת להשלים השבת הכספים, תוך גיוסם ממקורות שונים, ולדידי יש בכך בכדי ללמד על רצונו הכן לצמצם את פגיעתו במתלוננת ועל העובדה שהפנים את חומרת מעשיו.

92. שירות המבחן המליץ לנקוט בענישה שיקומית חינוכית בעניינו של הנאשם שתאפשר המשך הטיפול במרכז הייעודי בו השתלב ובפיקוח שירות המבחן לצד שירות לטובת הציבור, בדרך של עבודות של"צ וצו מבחן. בנסיבות שפורטו לעיל, סבורני כי יש בהמלצה זו בכדי לעלות בקנה אחד עם עיקרון ההלימה, בנסיבותיו המיוחדות של המקרה, שכן כאמור, כלל הנתונים מצביעים על פוטנציאל שיקומי גבוה, באופן המצדיק חריגה ממתחם העונש. לדידי, החשש כי שליחתו של הנאשם לריצוי עונש מאסר, ולו בדרך של עבודות שירות, תיגדע את התהליך השיקומי ותפגע בהישגיו הטיפולים אינה בבחינת חשש בעלמא, בפרט לאור קשרי האמון שנוצרו בינו לבין הגורמים הטיפוליים, המהווים את הבסיס להמשך טיפול מיטבי. עוד יש לקחת בחשבון את המשאבים הרבים שהושקעו בתהליך שיקומו של הנאשם, אשר עשויים לרדת לטמיון עם גדיעת התהליך. לאור זאת, אין בריצוי עונש מאסר כדי לשרת את האינטרס השיקומי של הנאשם ואף לא את האינטרס השיקומי הציבורי.

93. להשלמת התמונה, אפנה למספר מקרים בהם ביכרו בתי המשפט את אינטרס השיקום על פני שיקולי גמול והרתעה (ראו רע"פ 5293/18 חכים נ' מדינת ישראל (12.7.2018); עפ"ג (מרכז) 22992-05-17 מדינת ישראל נ' אורסולה (24.12.17); עפ"ג (מרכז) 69040-11-18 זוריץ נ' מדינת ישראל (2.6.2020); עפ"ג (מרכז) 48325-02-18 מדינת ישראל נ' רבוכין (13.5.2018). עפ"ג (חי') 53142-12-16 רחמימוב נ' מדינת ישראל (17.5.2017).

94. אשר על כן, ובאיזון הנדרש, בין האינטרס הציבורי והצורך בענישה הולמת מחד, לבין האינטרס הציבורי והאינדיבידואלי של ענישה שיקומית מנגד, מצאתי להשית על הנאשם עונש בדמות צו של"צ, אך בהיקף נרחב יותר מזה אשר הומלץ ע"י שירות המבחן, לצד העמדתו בצו מבחן לתקופה קצרה, כפי המלצת שירות המבחן, כך שבמהלך תקופת הצו ישלים הנאשם את ההליך הטיפולי בו החל, וכן מאסר על תנאי.

95. באשר לרכיבים העונשים הכספיים, בהתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם החלטתי להימנע מלהשית עליו עונש של קנס וחלף זאת להסתפק בהתחייבות כספית להימנע מביצוע עבירה. עם זאת, מצאתי לחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת בפיצוי כספי, זאת בהתחשב בפגיעה שנגרמה לה כתוצאה ממעשיו ובעובדה שזכתה לקבל את כספה במלואו, רק בחלוף למעלה מ- 5 שנים לאחר שנילקח ממנה.

96. לדידי, יש בתמהיל ענישה זה בכדי להוות ענישה מוחשית ומשמעותית ולצד זאת לשמר את הישגיו השיקומיים של הנאשם וגם להבטיח כי היה וחלילה ימעד ויחזור לפעילות עבריינית, ניתן יהיה להחזירו לבית המשפט לצורך גזירת עונשו מחדש.

סוף דבר:

97. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מחייבת את הנאשם **לבצע 200 שעות שירות לתועלת הציבור**, בהתאם לתוכנית שתוגש לאישור בית המשפט בתוך 30 ימים.

מובהר בזאת לנאשם כי ככל שלא ישתף פעולה עם שירות המבחן אפשר להחזיר את עניינו לבית המשפט לגזור עליו עונש חלופי.

ב. אני מעמידה את הנאשם **בצו מבחן** לתקופה של 6 חודשים מהיום, מהלכה ישלים את ההליך הטיפולי בו החל.

הנאשם מוזהר כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו ולהטיל עליו עונש נוסף, בגין העבירה בה הורשע, במקום צו המבחן.

ג. **6 חודשי מאסר אותם לא ירצה** הנאשם, אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום את העבירה בה הורשע.

ד. הנאשם ייתן **התחייבות** בסך 10,000 ₪ להימנע בתוך שנתיים מביצוע עבירה בה הורשע. הנאשם יצהיר על התחייבותו לפני עוד היום, שאם לא כן, ירצה תקופת מאסר בת 5 ימים.

ה. הנאשם יפצה את המתלוננת (ע.ת 1) **פיצוי כספי**, בסך 5,000 ₪, אשר ישולם לה וזאת עד לא יאוחר מיום 01.10.24.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי (מרכז לוד) בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן צו כללי למוצגים.